



**Prof. dr hab. Leon Padlewski - Dziekan Wydziału Lekarskiego
Uniwersytetu Poznańskiego
w latach akademickich 1931/1932 i 1932/1933**



Lekarz bakteriolog. Urodził się 24 IV 1870 r. w Odessie jako syn Włodzimierza, zesłańca, uczestnika powstania listopadowego, i Zofii z Czerniawskich. Po ukończeniu z wyróżnieniem gimnazjum w Krasnodarze, rozpoczął studia w petersburskiej Akademii Medycznej. W 1895 r. uzyskał dyplom lekarza, a w 1904 r. stopień doktora medycyny. W 1922 r. został zastępcą profesora Uniwersytetu Poznańskiego, a w 1923 r. profesorem nadzwyczajnym.

W 1936 r. uzyskał nominację na profesora zwyczajnego.

Po studiach podjął trzyletnią służbę w armii carskiej jako lekarz wojskowy, odpracowując w ten sposób rządowe stypendium. Wraz z wojskiem dotarł na Kaukaz, gdzie mianowany został ordynatorem szpitala wojskowego we Władykaukazie. Następnie, z uwagi na jego zainteresowania skoncentrowane na chorobach zakaźnych, wysłany został przez rząd Rosji do Chin i Indii w celu podjęcia walki z szerzącą się wówczas na tamtych terenach epidemią dżumy. W 1903 r. związał się z Instytutem Medycyny Doświadczalnej w Petersburgu. Pracę w Instytucie przerwała wojna rosyjsko-japońska, podczas której powołany został do służby medycznej w wojsku. Czas po zakończeniu konfliktu poświęcił na podróż naukową, odwiedzając i analizując działalność ośrodków epidemiologicznych Japonii, Filipin, USA, Francji i Niemiec.



Powróciwszy do petersburskiego Instytutu poświęcił się pracy w filii tego ośrodka naukowego – forcie „Aleksander”, usytuowanym na wyspie w okolicach Kronsztatu. W swoich badaniach koncentrował się na dżumie, zajmował się także cholerą, dudem brzuszny i dudem rzekomym, jak również zagadnieniami serologicznymi. Tam zaraził się i ciężko przechorował dżumę, swojego zaangażowania omal nie przypłacając życiem.

W 1908 r. zamieszkał w Moskwie, intensywnie pracując w Instytucie Bakteriologicznym, potem w Zakładzie Patologii Ogólnej i Doświadczalnej Uniwersytetu Moskiewskiego, a następnie w Zakładzie Bakteriologii Kursów Medycznych Żeńskich. W ciągu lat 1908-1913 zarządzał pracownią sanitarno-epidemiologiczną w Niżnym Nowgorodzie, po raz pierwszy w Rosji stosując masowe chlorowanie wody wodociągowej. Ponadto, w 1911 r. uczestniczył w wyprawie międzynarodowej komisji zwalczającej epidemię dżumy w Mandżurii, a następnie w pracach badawczych komisji Instytutu Pasteura nad dżumą i gruźlicą na Stepach Kirgiskich i Kałmuckich.

Od 1913 r. kontynuował swoją karierę jako dyrektor Instytutu Sanitarno-Bakteriologicznego w Jekaterynosławiu, aby po 5 latach objąć kierownictwo Katedry Bakteriologii tamtejszego Uniwersytetu. Żonaty z rosyjską pianistką, do niepodległej Polski zdecydował się przenieść wraz z rodziną dopiero w 1922 r.



W listopadzie tegoż roku jako zastępca profesora, a od stycznia 1923 r. jako profesor nadzwyczajny, związał się z Uniwersytetem Poznańskim, obejmując stanowisko kierownicze w Zakładzie Mikrobiologii Lekarskiej.

Obok pracy zawodowej, uczestniczył w działalności Poznańskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Higienicznego jako jego założyciel i przewodniczący, był ponadto członkiem Polskiego Towarzystwa Antropologicznego oraz Poznańskiego Towarzystwa Miłośników Historii Medycyny i Nauk Przyrodniczych.

W 1931 r. uhonorowany został członkostwem Polskiej Akademii Umiejętności. Od 1933 r., po sanacyjnej reformie szkolnictwa i likwidacji Katedry Higieny, przejął obowiązki dydaktyczne profesora Pawła Gantkowskiego. Doceniony przez środowisko uniwersyteckie, został dwukrotnie wybrany dziekanem Wydziału Lekarskiego: w roku akademickim 1931/1932 oraz 1932/1933. Po odejściu na emeryturę, co nastąpiło 30 września 1938 r. nie zakończył swojej pracy. Kontynuował ją w latach okupacji niemieckiej, prowadząc oficjalne wykłady w warszawskim studium pielęgniarskim oraz nieoficjalne dla studentów Wydziału Lekarskiego tajnego Uniwersytetu Ziemi Zachodnich.



Publikował prace z zakresu bakteriologii w czasopismach polskich i rosyjskich. Został odznaczony japońskim Orderem Wschodzącego Słońca V klasy i Srebrnym Medalem Japońskiego Czerwonego Krzyża, a także francuskim srebrnym Medalem Instytutu Pasteura i rosyjskim Orderem Świętego Włodzimierza.

Druga wojna światowa nie oszczędziła mu tragedii. Aresztowany w pierwszych miesiącach po napaści Niemiec, następnie wysiedlony do Warszawy, ciężko przeżył śmierć działającego w strukturach konspiracji syna Jerzego. Kilka miesięcy po tym tragicznym wydarzeniu, zmarł 8 września 1943 r. i pochowany został w rodzinnym grobowcu w Wilanowie.